

nüveltek.
ása volt
zerezhet-
i szerke-
a napi-
keresmé-

örömöt,
ogassam.
ahhoz a
skájában
att. Le-
s. Lefo-
solyogva,
es anyja
percze.
r. Most
és nem
mek lesz
bb aján-
gességet.
g, össze-
fitt áldó
nyomo-

számtól
üntetem
rovatot
javára,
városban

bácsi.

begyült :
és József
recsányi
Benke
sz Géza
y. 1 frt.,
kr., ifj.
ilus és
4 frt. 80
n követ-
h Erzsé-
r. Össe-
kr.

kon !
F. b.

neum-épület.
n.

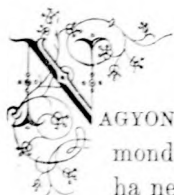

A MENTŐ TŰZ. (Lásd a 391. lapon.)

LI. köt. 25. szám. Ára negyed évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1896. december 20-án.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

A VÉN BARÁT PAPA-SZEME.

— Mese képekkel. —

(Vége.)

AGYON szépen és bölcsen volt az mondva, amit Miska mondott: hogy ha nem értik mindjárt a rejtelmes írást, hát aludjanak rá egyet. Éppen csak az a kis hiba volt benne, hogy senki sem bírta követni. Legelőször is maga Miska sem. Egész éjjel ott motoszkált a fejében az a sok csodálatos föltétel, amelyet teljesíteni kell, hogy a király-kisasszony kiszabaduljon. Forgatta erre is arra is, hajnalig törte rajta a fejét, s utoljára sem tudott semmit kitalálni.

Éppenséggel így járt a király is, így jártak a miniszterei is, a tudósai is, de az egész város is. Mindenki leírta a szörnyeteg föltételeit, elolvasta tizszer, huszszor, százszor — de a legtudósabb bölcs is csak ott végezte, ahol az utolsó varga-inas.

— Nem fejtí ezt meg soha senki!

Pár nap mulva már az egész országban minden ember ezen módon járt, de azért mégis minden ember újra meg újra bele fogott a találgatásba. Már az egész nép bele sápadt a sok fejtörésbe és álmatlanságba, senki sem tudta jól végezni a maga mindennapi dolgát és a szegény király sóhajtván mondá:

— Miska fiam, bizony jobb lett volna, ha el sem hozod azt a fekete táblát! Azóta csak még rosszabbul vagyunk!

Magának Miskának sem volt nyugodalma sem éjjel, sem nappal. Bántotta szörnyen, hogy olyan kevés haszna van annak, amit tett. Egyszer aztán, amint kedvetlenül őgyelgett, kivel találkozik? Senkivel se más-

sal, mint a vén barátunk azzal a szolgájával, akit akkoriban ott a barlangban kiszabadított. Megörültek egymásnak és persze szóba eredtek. A vén barát szolgája így szólt:

— Kifogyott az olaj a gazdám lámpásából, hát ide kellett jönnöm a városba, hogy bevásároljak. Hát neked hogy és mint volt azóta a sorod?

Elmondta Miska és azt várta, hogy barlangbeli barátja nagyott fog rajta sajnálkozni. De az csak a vállát vonogatta és szinte megrovólag mondta:

— No, már ha nekem olyan jó pápaszemem volna, alkalmasint mégis csak meglátnám, hol van a dolog bibéje.

Ezzel odább ment. Miska megcsóválta a fejét, haza ment, előkereste a pápaszemet és föltette az orrára.

— Szeretném tudni, mennyivel lesznek okosabb ha a pápaszemen át nézegetek?

De még jóformán végig sem mondta, már majd hogy nem ujjongott örömben. Meglátott valamit az ablakból, ahol épp álldogált. Nagyon egyszerű dolog volt pedig az, amit látott: két fiu játszott a szemközti oldalon a falnál, melyre erősen rásütött a nap. Még pedig azzal játszottak, hogy az egyik a fal mellé állt, úgy hogy az árnyéka oda esett a falra; a másik pedig egy iv papirost feszített ki a falra és az árnyék nyomán szépen lerajzolta a pajtása fejét.

— Hisz ez nagyon világos! kiáltott fel Miska. Hogy még nem jutott senkinek eszébe! Ilyen módon a király árnyékalakját is megkaphatjuk.

Gondolkozott egy kicsit.

— Semmi kétség, úgy lesz jó. A fekete tábla nem azt mondja, hogy a király ár-

nyékából kell a kulacsot szabni, hanem az árnyék-alakjából. És ha nagy bőr-darabból szabjuk ki az árnyék-alakját, a varga nem tüvel, hanem árral varrja össze a kulacsot. Ez még nem sok ugyan, de mégis valami.

Sietett is a királyhoz és jelentette, hogy már talált egy kis nyomot legalább az első két föltétel teljesítésére. A király nem igen bizott hozzá, hogy Miska eltalálta az igazit; de a próba nem sokba került, hát beléegyezett.

— Ha nem használ, nem is árt, mondá. Egy nagy dolgot már végeztél, hogy a fekete táblát elhoztad; hát ha megint eltalálsz?

— Elő hívták az udvari vargát. Ugyancsak bámultak a főméltóságok a furesaságon, melyet Miska mivelletett. Mert volt ez Miskának, hogy nem árulta el a dolgát. A királyt is megkérte, ne szóljon senkinek; mert hát ha mégsem jó nyomon járnak? Azért úgy csinálták, mint ha csak valami játék volna. Először a főminister, aztán a testőrök kapitánya állt oda a napon és a varga mértéket vett az árnyékuokról. Végre pedig kiszabta a király árnyékát. (Lásd a képet a 388. lapon.)

Más nap már kész volt az öblös kulacs. De most aztán megint csak meg volt Miska akadáva. Itt a kulacs, de mivel töltsé meg? Mi az, amit az ujjaival meg nem foghat és mégis pusztá kezével kell a kulacsba töltenie?

Föltette a pápa-szemét, nézett jobbra, nézett balra, de csak nem látott semmit, amit jónak talált volna. Már le sem tette az orráról a pápa-szemét és az emberek ugyancsak csodálkoztak, hogy Miska olyan hirtelen rászorult a pápaszemre. Nem tö-

rődött vele, hanem járt-kelt, nézelődött és nem akart elcsüggedni.

— Már kétszer megsegített a vén barát pápa-szeme. Talán megint nyomra vezet.

Nem is csalatkozott a pápa-szemben. Mert amint egyszer a királyi kertben sétálgat és tünődik, látja: hogy az egyik kertes-legény a kuthoz megy és inni akar. Csakhogy nem volt miből. Ezen hamar segített: a markába fogta fel a kut csövéből ömlő vizet.

— Ez az! Ez az! kiáltá Miska nagy örömmel. A víz! A víz! Ujjaimmal nem foghatom meg, de tenyeremmel merithetem.

Mindjárt hozzá látott a dologhoz és pusztá kézzel tele töltögette a kulacsot.

— Ez megvolna... ebből kell nyakon önteni a szörnyeteget. Az ám! De hol találok? És hogy juthatnék föl a felhőkbe, ahonnan a villám szokott lecsapni?

Most volt még csak Miska igazán megakadva! Amit eddig kitalált, az mind csekélység ahhoz képest, ami még hátra van. És hiába sétált az udvaron, kertben, erdőn, mezőn. a pápa-szemmel mindig az orrán... nem látott semmit, ami nyomra vezette volna.

— Ugy látszik, elfogyott a vén barát pápa-szemének az ereje, dörmögte boszusan, amint ott járt-kelt az erdőben. De ha csak idáig segített meg, akkor ugyan nem sok benne a köszönet! Inkább bele se fogtam volna, ha már mindjárt az elején bele köll buknom.

Leheveredett a fübe és kedvetlenül csapta le maga mellé a kalapját. De iziben talpra is ugrott, amint a kalapjára pillantott.

— Persze hogy eddig nem segíthetett a pápaszem, mert nem láthatok a fejem tetejére! De most már gyanítok valamit... itt

a tolla annak a gólyának, amelyet a kigyótól megmentettem. Az az öreg anyóka mondott akkor valamit, hogy ez hasznomra lehet, ha valamikor nagyon meg leszek akadva. No, most ugyancsak meg vagyok. Hát próbáljuk meg ezt is!

Fogta a tollat és magasra feldobta a levegőbe. A toll csak szállt, szállt, egyre följebb, egyre messzebb és végre egészen eltűnt. Miska álmélkodva nézett sokáig utána. Arra rezzent föl, hogy egyszerre csak nagy suhogást és szárnycsattogást hall a háta mögött. Amint megfordult, hát épp mellette ereszkedik le a földre az a nagy gólya, amelyet ott az erdőben megmentett.

— Nini, gólya barátom, hát mi jót hoztál?

Szólni a gólya nem szólt, hanem szét terjesztette

a szárnyait és sajtáságosan okos pillantást vetve Miskára, a hátát kínálgatta, hogy üljön rá.

— Rád üljek? De aztán elbirsz-e? No, ha bizol magadban, én nem bánom.

Fölült a gólya hátára és olyan pompás ülése esett ott, mint akár jó nyeregben paripa hátán. A gólya meglebbentette a

szárnyait és szépen lassan fölemelkedett a magasba. Ott aztán megállapodott és hátra fordítva a fejét, Miskára nézett.

— Azt akarod tudni, hová menjünk? Az ám, magam is szeretném tudni. Lássuk csak, mi is most a dolgom? Azt kell kifürkészniem, hol van a szörnyeteg rejtekhelye. Bizonyosan ott lesz valahol a várkastélyában vagy közelében. Hát először is ott nézünk szét.

A gólya szélsebesen röpi az elátkozott várkastély felé.

Amint föléje ért, lassan keringve lebegett és Miska jól láthatott le a földre.

Innen a magasból nyoma sem látszott a ködnek, mely a földön járókat azon a tájon körül vette. És amint Miska figyelmesen nézelődött, egyszerre csak észre is vett valamit.

— Ott lenn a várat körül fogó árok mélyén fekszik valami förtelmes szörnyeteg... ez az, bizonyosan ez! Ott őrzik a kastélyát, hogy senki be ne juthasson.

Miután erről jól meggyőződött így szólt:

— Kedves gólya-madaram, térjünk most vissza az erdőbe, hogy senki ne lássson. Haza sietek a kulacsért, aztán megint ide jövünk.

... KISZABTA A KIRÁLY ÁRNYÉKÁT.

(Lásd a 387. Japón.)

A gólya pontosan engedelmeskedett. Az erdőben megvárta, amíg Miska vissza tért a vizes kulaessel, ismét a háttára vette és egyenesen arra a pontra szállt, ahonnan előbb a szörnyeteget látták. Most is ott feküdt még.

— Ereszkedjünk alább, hogy biztosan nyakon öntessem, szólt Miska.

A gólya engedelmeskedett. A szörnyeteg alkalmasint meghalotta a szárny-csattogást mert fölriadt és nagy ijedten menekülni iparkodott. De már későn. Miska rá zuditotta a vizsugár-villámot s ennek érintésétől a szörnyeteg iszonyu bődülettel fölfordult és rögtön kimult. Miska pedig leereszkedett hozzája.

— No, ez ismegvolna!

A förtelmes szörnyetegnek vége. Most ki köll szednem azokat a csontjait, amelyeken

A SZÖRNYETEG MENEKÜLNI IPARKODOTT.

nincsen sem hus, sem bőr...
Hm! Ez már aztán nagyon bajos... ilyen csontja nincs, ha még a pápa-szemen át nézem is.

Dehogyan nem volt!

Amint föltette a pápaszemet, mindjárt az tünt a szemébe, hogy a szörnyeteg tátott szájában a fogakat látja.

— Persze! Ez az! A fogain se hus, se bőr!

Kitördelte hát a szörnyetegnek valamennyi fogát és zsebre dugta. Aztán megint felült a gólya háttára.

— Kedves gólya-madaram, most még be kell jutnom a vár-kastély ud-

varára, még pedig se gyalog, se kocsin, se lóháton. Hát csak te vihetsz oda.

Vitte is. Először fölemelkedett magasra, aztán lassacskán lefelé ereszkedett épp a vár udvara fölött. Mikor már közel jutottak a földhöz, Miska majd lefordult a gólyáról, olyan rettenetes fojtó levegőbe értek. Mint ha kén-követ füstöltek volna ott az udvaron és paprikával, reszelt tormával, törött borssal szórták volna tele a levegőt, úgy csavarodott Miskának az orra. Nagyot akart tüszenteni, de hirtelen elfojtotta.

— Ohó! Nem szabad! De hát teremtetted lélek ezt ki nem bírja . . . Megállj csak, kedves gólyám!

A gólya nem ereszkedett alább. Miska elővette a zsebbevalóját és bekötötte a száját és az orrát.

— Most már leszállhatunk.

Amint a földön talpra ugrott, azonnal borzalmas bömbölés és sziszegés hallatszott a háta mögött. Nem ijedt meg Miska, mert el volt készülve mindenféle veszedelemre; de kicsibe mult, hogy hátra nem nézett, mi van ott? Szerencsére eszébe jutott, hogy nem szabad sem hátra tekinteni, sem ijedten hunyorítani.

— Ami a hátam mögött van, azzal csöppet sem törődöm. De ni, bizony rá sem érnék!

Mert szemközt már egész falkástul rohantak reá azok az óriás tigris-macskák, izzó tüzes szemmel, fogukat vicsoritva, karmaikat nyujtogatva. Miska bizony, mi tagadás benne, most már mégis megszeppent egy kicsit. Semmi fegyvere sem volt, de meg ha volt volna is, nem volna szabad használni. Meglepetésében a zsebébe nyult, hogy legalább a bicskáját vegye elő; de ezt sem találta, hanem e helyett a ször-

nyeteg fogai akadtak a kezébe. Egyebe nem lévén, egy ilyen foggal fejbe dobta a legközelebbre ért szörnyeteget.

Maga is ámult a hatásán. A szörnyeteg állat fájdalmas vonitással hirtelen megfordult és elfutott. Miska rögtön látta, hányadán van.

— Ez köll nektek? No, van elég ilyen golyóbisom.

Szaporán dobálta a fogakat és mire az utolsót eldobta, elpusztult az utolsó szörnyeteg is; napfény ragyogott az udvaron és körskörül csöndes volt minden. Miska megpróbálta leoldani szájáról a kendőt. Megtehetette. Már nem fojtogatta semmi.

— Így ni! Most már csak az van hátra, hogy a király-kisasszonyt megtaláljam. Ajtót, ablakot látok eleget . . . de oda nem is megyek. Jaj, ha most bukom bele! Hogy tudhassam, hol van olyan helyen, amelynek sem ajtaja, sem ablaka, mégis belesüt a nap! Hiszen ez már csakugyan lehetetlen!

Járt, kelt, kutatott, kiáltozott . . . mind hiába.

— Drága pápa-szemem, bezzeg ha most meg tudnád mutatni! Már csak fölteszlek újra.

Amint föltette, legelső pillantása a kutra esett.

— Ni . . . a kut! A föld alatt van, sem ajtaja, sem ablaka, mégis belesüt a nap.

Szaladt a kuthoz és lekiáltott:

— Szépséges király-kisasszony, itt vagy-e?

— Itt vagyok, itt vagyok! hangzott a mélységből. Ó, bárki légy, szabadíts meg. Beműlök a vödörben, huzz fel!

— Tüstént meglesz. Azért jöttem.

Egy-két percz mulva a király-kisasszony fönn volt. Amint földet ért a lába, nagy

dörgés hangzott, a föld megrázkodott és hogy meghökkenve szétnéztek . . . hát nem láttak többé semmit az elátkozott várkastélyból, hanem szép virágos mezőn álltak.

Persze nem álldogáltak ott sokáig, hanem siettek haza a királyi palotába.

No, volt ott öröm és csudálkozás, országos vigasság! A boldog király nem győzte ölelgetni hol a lányát, hol Miskát, aki megmentette. Be is váltotta a szavát és Miskának feleségül adta a világ-szép király-kisasszonyt, vele pedig mindjárt nekik adta a fele királyságát. Ott aztán boldogan éltek és uralkodtak, és még ma is élnének, ha már rég meg nem haltak volna.

A MENTŐ TŰZ.

(Képpel a czimlapon.)

Az öreg erdésznek nincs most már szorgalmasabb hallgatója Palkónál. Pedig nem régiben még rendesen azt felelte, ha hívták:

— No bizony! Addig inkább alszom.

Mert az őszi és téli hosszas estéken volt az, hogy az öreg erdésznel össze gyűltek még a szomszédból is a fiatalok. Az öreg rágyújtott a pipára, aztán elbeszélgetett sok mindenfélét, amit hosszú életében tapasztalt, néha egy-egy vidám erdei kalandot is, de legtöbbször olyan dolgokat, amelyeket mindenkinek jó tudni és megtanulni. De éppen az ilyen komolyabb dolgokat találta Palkó unalmasnak.

Egy napon a testvér-bátyjával Imrével oda járt a városban. Megkéstek és már nyugovóra hajlott a nap, mikor utra keltek haza felé.

— Ejnye! aggódott Palkó, éjfél is lesz, mire haza érünk. Ha csak a nagy erdőn át a rövidebb uton nem megyünk. Mit gondolsz?

— Nem bánom. Menjünk az erdőn át.

Mikor aztán már jó ideje az erdőben ballagtak, mégis csak megbánták, hogy ezt az utat választották. Mert amint beestele-

dezt, az erdőben korom sötét lett. Hold nem világított, alig lehetett két lépésnyire látni. Bizonyos, hogy eltévednek. Javában aggódtak e miatt, midőn egy elhagyott faházhoz értek, mely régente valami erdészeti célra épült, de most már ajtaja sem volt

— Behuzódunk ide, szólt Imre. Még ha megered is az eső, kényelmesen alhatunk.

— Nagyon jó lesz, hagyta helyben Palkó.

De alig hogy kimondta, halott-halvány lett.

— Hallod? hebegé reszketve. Ez farkas-üvöltés volt . . . mondják is, hogy sok farkas jár itt erre az erdőben.

— No, az nem nagy baj! felelé Imre nyugodtan.

— Nem nagy baj? De nagy vitéz vagy! Talán pusztá kézzel birkózol meg egy sereg farkassal? A házon nincs ajtó, ránk rohannak . . . ha pedig neki indulunk az erdőnek, még bizonyosabban fölfalnak.

— Dehogy falnak fel! Van itt száraz galy elég, a zsebemben pedig gyújtó-szál. Csak szaporán, gyűjtsünk sok száraz galyat!

Palkó nem egészen értette, de a bátyja nagy nyugodtsága kissé megvigasztalta. Mihamar meg is értette a dolgot, mikor Imre így szólt:

— Nézd, szorosan az ajtó küszöbénél rakjuk a tüzet és felváltva egyikünk alszik, a másik pedig vigyáz, hogy a tűz folyvást lobogjon. Lobogó tűzhez a farkas nem megy közel. Így aztán be sem jut a házba.

— Ej de okos gondolat! szólt Palkó fölvidulva. Nem is hittem volna, hogy ilyen leleményes vagy.

— Nem az én ötletem, csak eszembe jutott, mert az öreg erdész minap éppen ilyen dolgokról beszélt és oktatott.

A farkasok valóban egész éjjel környékezték a házat, de a tűznek persze neki nem mentek.

Másnap a két testvér baj nélkül haza jutott s azóta Palkó is azt vallja:

— Nem árt az, ha meghallgatjuk a tapasztalt öreg beszédét.

A HŐSKÖDŐ CSACSI.

— Régi mese új képekkel. —

HOL, hol nem: egyszer a csacsi szép nagy oroszlán-bőrt talált. Megállt és elgondolkozott.

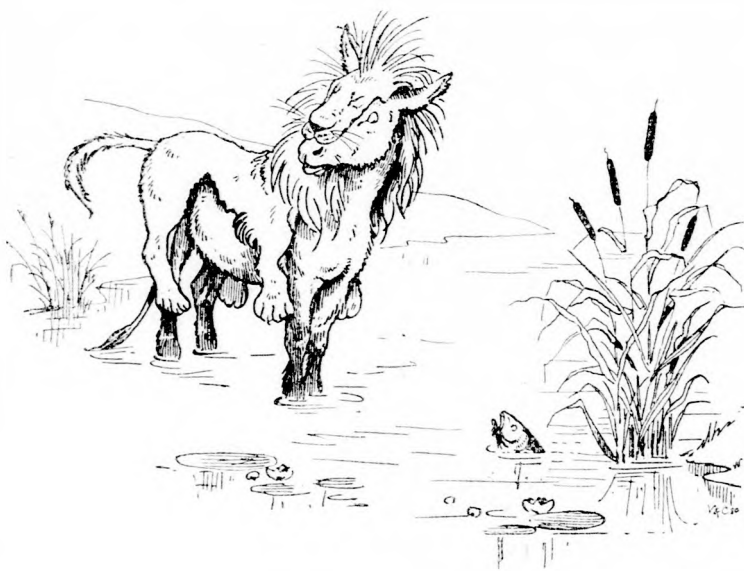
— Ebben a bőrben élt a hatalmas oroszlán-király. Milyen jó dolga volt! Mindenki tisztelte, mindenki alázatosan meghuzódott, ha csak messziről is látta. Engemet mindenki gunyol és ha meglát, azt mondja: »Ni, a vén csacsi!«

Eszébe jutott valami.

— Nagy dolog lesz az, ha magamra öltöm az oroszlán bőrét. Akkor én leszek a hatalmas állat-király, tőlem fog rettegni mindenki!

Egy pillanatig sem habozott. Magára öltötte az oroszlán-bőrt és rögtön olyanformát érzett, hogy most már nem a gyarló, együgyü számár többé, hanem éppen olyan hatalmas állat-király, mint akinek a bőrébe bujt.

— Gyönyörű lehetek! Félelmes és rettenetes! Magam is szeretném magamat látni. Amott a patak vizében meg is tehetem.

Begázolt a vízbe és gyönyörködött az új bőrében. Egy halacska kidugta a vízből a fejét és száj-tátva bámult reá.

— Ugyan miféle hatalmas állat ez? Egészen olyan, mint az oroszlán, aki néha ide jött a patakra inni. Jaj nekünk, ha most már be is gázol a vízbe és üldözöbe vesz!

Gyorsan lebukkant és eltűnt. A csacsi

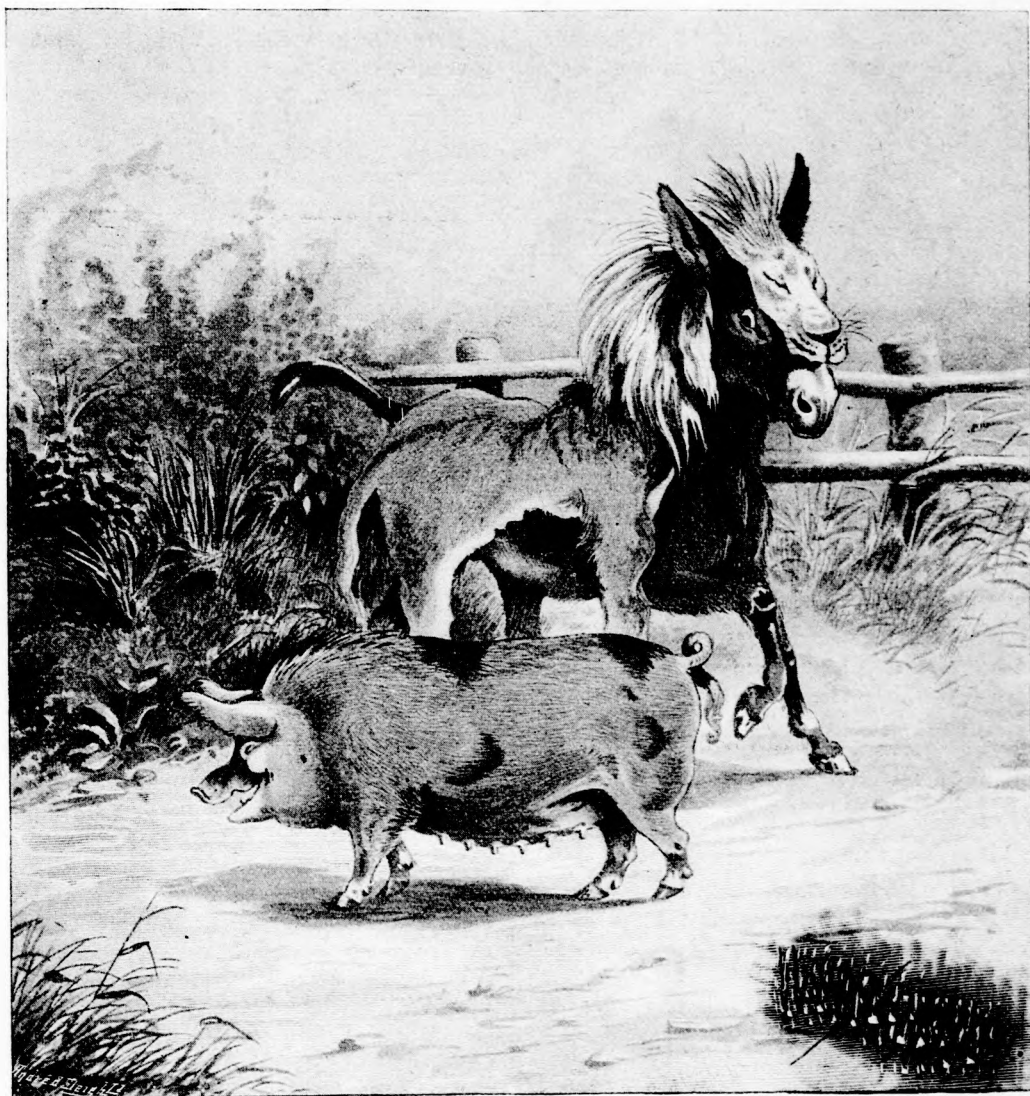
pedig nagyon meg volt elégedve a hatással.

Vissza tért a partra és az ott turkáló öreg koczára akart ráijeszteni. Neki is iramodott nagy kényesen, de a vén kocza nem ijedt meg.

— Hagyd el, csacsi koma, mondá röhögve. Láttam mikor magadra öltötted az oroszlán-bőrt, hát tudom, hogy te bizony

csak a vén szamár vagy. Másnál próbálj szerencsét!

A csacsi mérgesen nyargalt odább.
— Természetes, hogy nem ijedt meg, ha

tudja, hogy ki vagyok. De más nem tudja senki, tehát mégis oroszlánnak fognak gondolni.

Büszkén járt-kelt a mezőn. Nem sokára nyulaeska akadt az utjába. Ez halálos ijedelemmel menekült, Majd meg egy őzike

is. A csaci egyre büszkébb lett és már tökéletesen hitte, hogy ő oroszlán.

— Amott jön a róka . . . őt is illő tiszteletre kényszeritem.

A róka is meghökkent az oroszlán alakjának láttára, de nem futott el mindjárt.

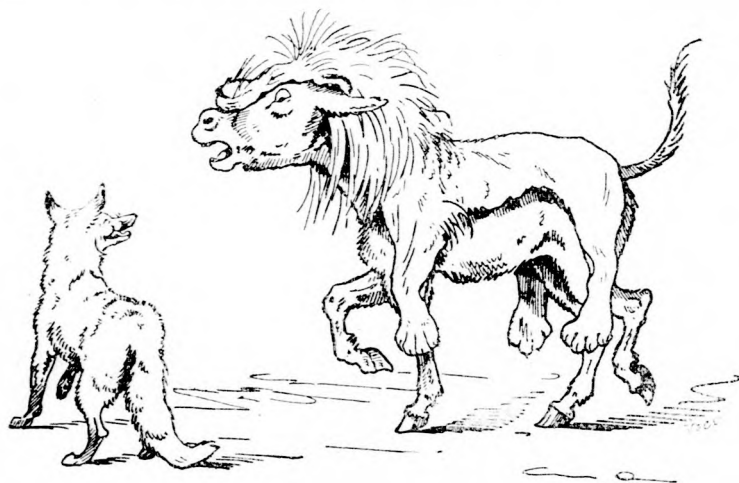
— Az oroszlán bömbölni szokott, attól

holtra ijednek, gondolá a csaci. Hát én is bömbölni fogok.

Neki fohászzkodott és hatalmas számárordítást hallatott.

— I...á! I...á!

Erre pedig a róka . . . oda jött hozzá és kaczagva szolt:

— Te vagy az, csaci koma? Tán bizony azt hitted, oroszlán-számba mehetsz, ha oroszlán-bőrbe bujtál? Soh' se eről-

ködjél! Hiába ölt valaki őt meg nem illető alakot. Első szava, első tette rá, vall, hogy kicsoda igazán.

A LACZIKA VADÁSZATA.

Ta.-Szalók, nov. 10.

Kedves Forgó bácsi!

Az én jó apuskám nagyon szeret vadászni; ami nagyon természetes, mivel tanyán lakunk és üres idejében egyéb szórakozása nem igen akad. Azt meg mindenki tudja, hogy a kis fiuk nagyon szeretik utánozni édes apa dolgait.

Az én kis Laczi öcsém is ilyen majmolás miatt keveredett bajba. Egy borus őszi délután elment apuska vadászni és sehogysen akart Laczika kérésére hajlani: vinné magával őt is, mert hát, úgy mond, nagy fiu már ő. Hasztalan volt kérése. Laczika eleinte pityergett; de később valamikép

megnyugodott. De csak látszólag, mert bizony az ő buksi fejcskéjében nagy tervet gondolt ki és csak azt várta, hogy mi nagyobbak a dolgunk után lássunk. Apuska távoztával ez mihamar meg is történt. Mi a mellék-szobába mentünk tanulni, a kicsinyekre meg a pesztonka ügyelt az alatt. A felügyelet nem volt valami szigorú, mert Laczika nagyon könnyen elosont vékonyka ruhájában, vállán fa-puskával, melyben a puska-port a drót rúgó, a golyót meg egy parafa-dugó pótolja. Ennek a pukkanásától még a legpiczibb nyuszika sem ijedne meg. Hanem az én Laczi öcsém másként gondolkodott: hogy az nem is igaz; mert lám, a kis Ella hogy sivalkodik, mikor ő céloz rá. A kis nyúl, az meg éppen

Hát én
szamár-

hozzá és

halálra ijedne tőle, mert hiszen az még Ellánál is kisebb. Laczi ur t. i. nagyság szerint méri a bátorságot is.

Ilyen elhatározással indult el vadászni. Mi meg, amint észre vettük eltűnését, kutatunk árkot-bokrot — de nem leltük sehol. Mig egyszer csak hozzák a mi Laczinkat a hozzánk fél órányira eső tanyáról sárosan, lueskosan, puszka nélkül.

Biz' az úgy történt, hogy ő kelme nagybegyesen lépegetett egy ideig, de mivel nyulacska nem igen mutatkozott, hát unni kezdte a dolgot. Vissza akart indulni; de eltévesztette az irányt és nem haza, de egy másik tanyára jutott. Szerencsére ott ismerős munkások fölverték a fülig sáros legénykét és haza hozták.

Első gondunk volt őt lefektetni. Nem is lett semmi komoly baja, csak hogy az urinak három nap nem volt szabad kijárni s ennek hegyébe még a puskáját is elveszítette. Még most is restelli, ha mondjuk neki, hogy ő csak olyan vadász, akitől a nyul szedi el a fegyvert.

Már most csak azt sajnálom kedves Forgó bácsi, hogy nem tudom lerajzolni ezt a második *Vad Laczit*.

Kedves Forgó bácsinak hő olvasója

Dobóczky Mariska

JANCSIKA.

A TERMÉSZET-rajzi órán
Madarakról folyt a szó.
»Hát láttatok-e már gólyát?»
Kérdezi a tanító.

*Jancsi ott guggol a szögben;
Néz, csöndesen mosolyog,
S várja, a fogas kérdésre
Válaszolni vajj' ki fog?*

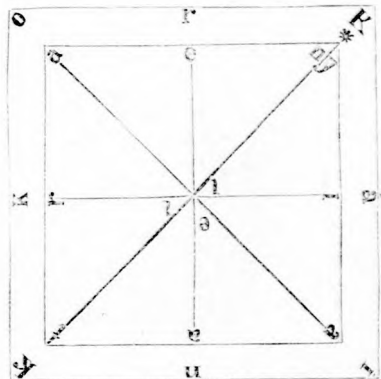
*A gyermekek mind azt mondják:
Gólyát nem láttak soha.
»Én már láttam!« Igy kiált fel
A sarokban Jancsika.*

»Láttál? És hol láttál gólyát?»
Jancsi egyre mosolyog;
»Tán csak láttam azt a gólyát,
Amely engemet hozsott!«

Vilma néni.

SZÖGLET- ÉS VONAL-REJTVÉNY.

A kezdő-betűből kiindulva, s a sarkokról a vonal derekára térve: egy jó magyar közmondásra akadsz rá.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„A hősök“.

Görög tündér-mesék gyermekek számára. Irta Kingsley Károly, angolból fordította Putszky Agost. Hat eredeti kö-nyomatu képpel, díszes kötésben.

VICZA A TÜKÖR ELŐTT.

*JAJ Viczuska, kis hücska!
A kalapod jaj, mi furcsa!
Hamar, hamar Viczám, tedd le,
Hisz' nem illik a fejedbe!*

*Nincs eszedben! — még ezt mondod?
Ugyan ne tégy ily bolondot!
Mit? Hogy ezzel be sem éred?
Karmantyúm is kell tenéked?*

*No hát jól van! Nesze fogjad,
Amint illik, úgy is hordjad.
Dehutánig így is maradj —
Bizony Viczám, maskura vagy!*

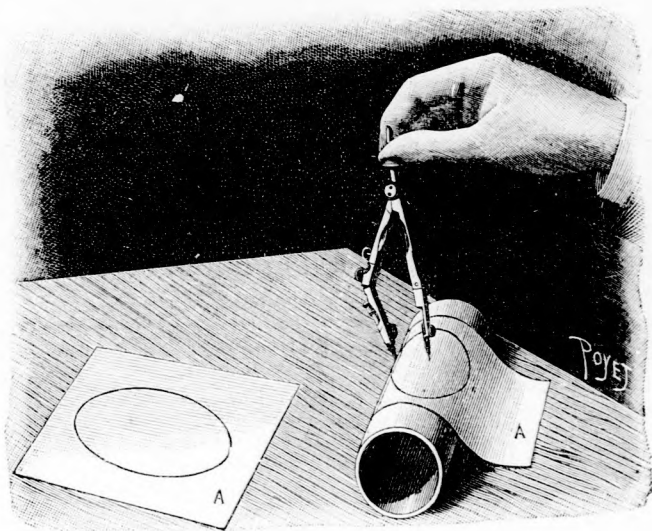
*Maskura vagy! — hanem este
Asszonykád fiókba tesz be.
Enyém lesz a muff, a kalap,
S míg elszakad, az is marad.*

B Ü V É S Z E T.

— Tojás-rajz körzővel. —

HUDOM, akár-hánynak közületek van már rajz-eszköze és ebben persze körzője is. Kanyarit is, akinek van, a körzővel szabatos kört, ami azonban nem éppen nagy mesterség. Sőt akkor volnátok megakadva, ha azt kívánná valaki, hogy ne legyen szabályos kör az, melyet a körző körül-forgatásával nyertetek. Mert a körző csak szabályos körben forog.

Pedig mégis vállalkozhattok rá, hogy körzővel nem kerek, hanem tojás alakú ábrát fogtok rajzolni. Nem köll hozzá egyéb, csak egy közönséges henger kemény papirosból, vagy akár jó kerekre esztergályozott fa. Szükség esetén a szakácsné talán kölcsön adja a nyújtó-fát; ez is jó. A hengerre keresztül vetitek a papirost, mint a rajzon látható, és a körzővel egyszerűen kört rajzoltok rá. Csak hogy nem kör lesz belőle, mert a papiros nem fekszik sík lapon. Amint a körző lefelé

BÜVÉSZET. Tojás-rajz körzővel.

halad a henger oldalán, az oda simuló papirosra a rajzolt vonal megnyulik és kör helyett tojásdad rajzot kaptok. Ez nem olyan pontosan tojásdad ugyan, mint amelyet a rajz-iskolában megkívánnak; de mégis olyan jó, hogy csak gyakorlott szakértő veszi észre a hiányosságát.

Aki nem ismeri a nyitját, váltig törheti rajta a fejét, nem fogja kitalálni. Aki tehát nem akarja mindjárt elárulni a titkot, az úgy rendezheti a produkeziót,

hogy a hengert a szomszéd szobában elrejtve tartja, és oda megy a rajz elkészítésére. Hogy pedig a néző ne gyanit-hassa, mint ha talán más papirost hoznál vissza, mint amelyet előre tisztán felmutattál és aztán magaddal vittél: hát egy vagy több néző írja rá a nevét a papirosra, vagy csinál rá más valami jelt. Így aztán nem fog semmi gyanu fölmerülhetni.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LI. köt. 23-ik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

Sűrű erdő a Bakony.

Helyesen fejtették meg: Kövesi Rudi, Mérey Ágosta, Weiss Annus és Kárcsi (részben), Fényes Lajos (részben), Bolyó Pálma és Károly, Bohrandt Lajos (részben), Sternberg Anna, Novák Ilonka (részben), Ringer Lilike, Hana Mariska, Dobrovits Margit, Lipták Irénke, Sturm Renée, Okolicsányi Maresa, Bódi Ödön, Piek Imre, Matuszka Miklós (részben), Gervay Mariska, Erzsike és Mike, Schoedl Miczike és Ervin, Rétay Vilma és Miczi, Danielisz Margit és Jenő (részben), Nékám István, Gaál Ilona és Ödön, Herzfeld Paula, Szent-Ivány Carla, Vágó János (hiányosan), Záborszky Mariska és Dezső, Lőrinczy Mariska, Heszke Irmus (részben), Przybilla Jenő (részben), Tamássy Károly, Fischer Béla és Markovics Aladár, Sohár Andor, ifj. Jákó János, Grubits Mariska, Bakos Erzsike, Ilona és Palika, Clauser Trézsi (részben), Baudiss Gusztáv, Herceg Ilonka és Albert (részben), Klopstock Tekla, Stern Irmuska, Horn Ilona (részben), Fromm Hermína (részben), Virághalmy Juliska, Irinyi Szaboles és Csaba, Novák Sára és Lili, Kizlingstein testvérek, Tirsér Laczi, Kreibik Sándor, Büttner Irmuska, Piller Géza (részben), Szilasi Bözse (részben), Farkas Ilona, Mariska és László (részben), Schwarz József és Béla (részben), Aranyossy Aranka és Pista, Krivány Laczi és Dini, Barkóczy György és István (részben), Berényi Irmá (részben), Gervay Mariska, Erzsike és Mike, Polgáry Karola (részben), Szilasi Róza, Krausz Géza, ifj. Kőrösi Károly.

A jutalom kisorsolása szabály-szerűen megtörténvén, nyertes lett *Sohár Andor*, *Kis-Martonban*, kinek a jutalomkönyvet (*»Robinson Crusoe élete és kalandjai«*, átdolgozta *Donászy Ferencz*; hat színes képpel, szép vászon-kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« LI. köt. 22-ik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Szabó Elza, Luchkovicz Imre, Novák Sára és Lili, Roth Pál, ifj. Münnich Aurél, Szilasi Bözse, Gervay Mariska, Erzsike és Mike.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Szelke Hajnalka és Józsi. Ha a »Jó Szív« rovatban nincs kimutatva, akkor az adományok nem is jutott el hozzám. — „A gályarabok.“ Tökéletlen verseike. — „Balaton taván“, „Légutazás.“ Egyik sem közölhető. — Lányi Rózika.

Ha fölszólításodra valaki nem válaszol: ezen én nem segíthetek. — **Barakonyi Erzsike.** (*H. Szt. Gy.*) Csupán te magad vagy ilyen néven beírva. — **Vilma néni.** Jancsikának igaza van. A versikét ime közlöm is. — **Borza Béla.** Egész halom ifjusági irat jelent meg most Karácsonyra az Athenaeum kiadásában. »*Forgó bácsi könyvtára*« 3 új kötet: »*A mi Gázsink*« Oszkár bácsi verseivel; »*A rabszolga-karaván*«, melyet már a multkor említettem. S még egy sereg és valamennyi színes és fekete rajzok díszével, gyönyörű kötésben. Kértekre az Athenaeum szívesen küld teljes könyvjegyzéket. — **Esterházy Erzsébetke.** Korodhoz képest ügyesen mondtad el a te kis tanulságos kutya-históriádat. Közlésre azonban még nem való. Egy vagy két esztendő múlva ird meg újra, s meglásd, mennyire különb lesz! Akkor aztán meg is jelen. — **Berényi Irmá.** Mindig bőségesen megrakodva köszöntesz be, aminek örvendek. A küldeményedből három darabot közlök is. Figyelmeztetek, hogy a *vágány* voltaképp nem *sint* jelent, hanem *sint* is, meg *vágányt* is. (Jó-magyarán inkább: *nyom*.) Tehát a vasutnak az a fölszine, melyen közvetlenül halad a vonat. A szó-szerint vett pályának teljességéhez tartozik még a *küszöbfa* s maga a *töltés*. Az adomáid régiiek. De különben is megcsökkentenék azt a könyörületességet, mellyel a béna koldus — és azt a tisztelget, mellyel öregebb emberek irányában tartozunk. Hogy a nagybácsi kopasz, azt csupán az adomának kipattanó éléből sejtem, mert megírni nem irtad meg. Harmadik adomádnak is ilyen a hibája. — **Szécsi Jenő.** Beválik. Meg is jelen. — **May Robert.** Mint a »*Kis Lap*« mult számából láhattad, a beteg kis baba immáron örvendetes javulásnak indulván, részére a gyűjtést megszüntettem s jó szíveteket ama sok, sok fázó és éhező iskolás gyermekek felé tereltem, akik a déli szünet-órákban távol eső otthonukba vissza nem mehették, az iskola-szobában maradnak. De már nem étlen, mint régebben, hanem a »*Gyermekbarát*« egyesület buzgósága s első sorban jótét-lelkek hozzájárulása következtében, tisztességes ebédben van részük. Erre a célra juttatom tehát a te kegyes küldeményedet, amelyhez nemes szívből fakadó sorokat is irtál. — **Kazy Livia.** A pompás két madárért fogadd köszönetemet. Jól estek, de még jobban esett a kedves megemlékezés. — **Morlin Adorján.** Legjobb akaratom mellett sem juthattam még hozzá a régi kézirat elolvasásához, mert éppen három nagy és mély fiókom van tele művekkel. A méltányosság pedig azt parancsolja, hogy sort tartsak. De nem sokára a mélységből feldereng majd a te munkácskád is. — **Szilasi Bözse.** Hogy te nem ösmersz Szilasi Rózsát a »*Kis Lap*« járatói között, azt mondd. Vajjon honnan is ösmernéd te valamennyi előfizetőit a »*Kis Lap*«-nak? Mikor ez voltaképpen a *kiadó-hivatal* dolga. Hogy neved kimaradt, azért történhetett, mert soraidat, mint ez a m. k. postán vajmi sűrűn megesik, nem

kaptam. — **Mándy Baba.** A m. heti számból megérthetted, valamint abból is, amit May Robertnek üzenek: hogy hála Istennek, kedvező fordulat állott be, s rövid időn olyan egészséges lesz az a baba, mint te. Öllelek. — **Polgáry Karola.** A poczánál nagyobb baj az, hogy a levél-papírosod széle ki van rongyolva. Rendszerint pedig az ilyen levelet nem veszem figyelembe. Legkisebb baj azonban az, hogy képrejtvényed még nem üti meg a mértéket. Tégy újabb kísérletet egyébbel. Hát ha sikerül? — **F. M. (Sztmr.) Les Hongrois:** olv. *lé ongroá.* Itt a *h* spiritus asper, erős hehezet, melyet a latin faj olasz s francia része erősen különböztet hangzónak ejt, míg az idegen magyar vagy német szó kezdő vocalisát ugyancsak meghehezi. Innen van, hogy, mint egy magyarul megtanult besançoni kis lánytól is hallottam, így beszél: »há (a) nágyáságos hászony (asszony) árrágszik (haragszik.)« Tehát éppen megfordítva: oda rakja, ahová nem kell s onnan veszi el, ahol szükséges. Ad 2. *Le poêle:* olv. *lő poel.* Arról, hogy *poálnak* ejtenék, szó sincs. *Óának,* e két-egy hangzónak csak az *oi v. oy* olvasható. — **Draskóczy Lajos.** Nagy köszönettel fogadtam a jóakaró utasítást, de hála az Égnek, nincs már ok élni vele. Különben a nagy trombita-szóval híresztelt csoda-gyógymódnak ellensége vagyok. A Bouqueval könyve csak állít; míg a cser-lé, ez a becsületes régi jó háziszor, bizonyít. A nyak- és gerincz-esigolyának kóros elváltozásait megítélni az orvosra kell bízni. Veszedelmes az ilyen távolból való gyógykezelés. Szívvel kívánom, hogy alapos és gyors legyen a gyógyulásod s hogy mankóidat mentől előbb dohassd el magadtól. Nemes érdeklődésed meghatott. A többire nézve a *kiadó-hivatal* újabb értesítést kér. — **Sohar Andor.** Rég nem látott soraid, kis katonám, örömömre szolgáltak. — **„A vén anyóka.”** Bizony gyöngé is szegény. — **Gervay testvérek.** Nagy kedvezése az a sorsnak, midőn közel a nagy-városhoz falusi örömömben van részünk. Ti ebben a boldog helyzetben vagytok. Ugy köll nektek! — **Herczeg testv.** A helyes megfejts akár már egy óra múlva, akár egy hétre érkezik: a »nyerésre« nézve befolyással nincs. A rejtvényetek hibátlan, de szebb mondasra is fordíthatókat a fáradságot. — **Bukó Sándor és Kálmán.** Azt amit tudni akartok, rövid uton megmondhatják nektek az ottani postahivatal. Bűvészezet találz a jelen-való számban. — **„Phoös.”** Mihelyt időt szakíthatok, elolvasom. — **Tobisch Ili és Iri.** A két vig csacsítoknak nevet adjak? Az egyiknek a *Trombitás,* a másiknak a *Herkó-páter* név jó lesz? — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉST ÓHAJT:

Bukó Sándor és Kálmán (Lócse) Nagy Kálmánal.

Kis Értesítő.

Számos buzgó kis olvasóm kérdezősködésére válaszul tudatom, hogy a legszorgalmasabb rejtvény-megfejtők számára kitűzött jutalmak kisorsolását természetesen még ebben az évben megtartom és eredményét az ideai utolsó, vagyis a karácsonyi számban közlöm, mely, mellesleg elárulhatom már, igen gazdag és változatos lesz.

Hogy a jövő esztendőben is lesz ilyen jutalom-kisorsolás, azt már az előfizetési felhívásban olvashattátok. Forgó bácsi.

JÓ SZIV.

Az éhező- és fázó iskolás gyermekek részére.
Kléber Elemér és Ödön 1 frt., Klopstock Tekla 50 kr., May Róbert 50 kr., Simó Tivadar és Lajos 50 kr., Mándy Baba, 1 frt., Fuchs Pal 1 frt 50 kr., Dénes Zsófia 2 frt 50 kr., Goldstein Ilona és Jenő 2 frt 60 kr., Draskóczy Lajos 2 frt 70 kr., Wart-Stummer Bettina és Albertine 3 frt., Sz. Ilona 50 kr., Höfer Margit 1 frt., Bügler Paula 50 kr., Blum Mariska 50 kr. Összesen: 18 frt 30 kr.

*

Utólagos kimutatások a „beteg baba” részére küldött könyör-adományokról.

Draskóczy Lajos gyűjtése: Draskóczy Lajos 1 kor., N. N. 20 fil., Endre bácsi és Ilma néni 1 kor., Gyula bácsi 40 fil., Gábor bácsi 40 fil., Juliska 20 fil., László bácsi 20 fil., Lator Erzsike 50 fil., Lator Géza 50 fil., Szilágyi Laczika 50 fil., Mária néni 50 fil. Összesen, a m. heti kimutatással: 102 frt. 24 kr.

*

Az izabella-utcai polgári leányiskola IV. b. osztálya. (Taubner Margit gyűjtése: Schikedanz Vilma 50 kr., Pollatschek Margit 35 kr., Handl Emma 30 kr., Honheiser Sarolta 30 kr., Spitzer Ernesztina 23 kr., Fűyer Róza 20 kr., Eisenberg Minka 20 kr., Dávidovits Margit 20 kr., Lakits Margit 25 kr., Büttner Elza 20 kr., Roth Margit 15 kr., Schitter Ilona 15 kr., Csellár Paula 15 kr., Heksch Ilona 15 kr., Gunst Lenke 15 kr., Horváth Julia 12 kr., Luszt Emma 10 kr., Kralovics Etel 10 kr., Kiss Sarolta 10 kr., Siket Ilona 10 kr., Mezei Mariska 10 kr., Philipp Katicza 10 kr., Fühndrich M. és J. 10 kr., Lamm Aurélia 10 kr., Veisz Lipótka 10 kr., Taubner Margit 30 kr., összesen 4 frt 80 kr.)

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!

F. b.

Előfizetési felhívás

a
KIS LAP

1897-dik évi folyamára.

— A „KIS LAP“ 52-ik kötetére. —

JELEN év és vele a »Kis Lap« most folyó 51-dik kötete is végéhez közeledvén, ezennel megnyitjuk az előfizetést a »Kis Lap« 1897-dik évi folyamára, az új-évvél meginduló 52-dik kötetére.

Forgó bácsi mint szerkesztő és az Athenaeum társaság mint kiadó-tulajdonos ezentul is váll-vetve, áldozatot nem sajnálva lesznek rajta, hogy a »Kis Lap« a legjobb, legtartalmasabb és legolcsóbb gyermek-lap legyen. Az új kötet mind szöveg, mind rajzok tekintetében gondosan elő van készítve. Lesz hosszabb érdekes elbeszélés.

„Egy jó fiu története“

czimmel; ugy szintén, számtalan kis olvasó sürgető kérelmére

„Villámsugár“

czimű indiánus történet, Donászy Ferencz ismert ifjusági irónk tollából, számos rajzzal díszesítve; a

„Képek a magyar nemzet történetéből“

czimű sorozat, mely annyira megnyerte a »Kis Lap« olvasóinak tetszését, folytatást fog nyerni az új kötetben, mely továbbá alkalmilag könnyen előadható szindarabokat, minden számban kisebb beszélyeket, meséket, költeményeket, ismeret-terjesztő cikkeket közöl, mind ezt művészi rajzok kíséretében. Folytatása lesz az új kötetben a

Büvészet

rovatának is, mely sok érdekes és mulatságos kísérlettel ismerteti meg a kis olvasót. A „Forgó bácsi postája“ minden számban fog ezentul is felvilágosító válaszokat adni a kis olvasók kérdéseire és nyitva lesz

folyvást a „Jó Szív“ rovata is, melynek utján a »Kis Lap« nemes-keblü kis olvasói már annyi szenvedőnek és szükölködőnek sorsán enyhítettek.

Bő alkalmat fog a »Kis Lap« ezentul is nyújtani rá, hogy ügyes, szorgalmas olvasói

értékes jutalmakat

nyerhessenek. A most végződő évben mintegy hatvan jutalom került kiosztásra s jövőre még szaporodni fog a jutalmak száma. Minden héten, a fejtörő rejtvényekkel kapcsolatban, jutalom-könyv kerül kiosztásra. Lesz ismét

nagy pályázat

több kiváló értékű jutalommal, évközben kisebb pályázatok, az év végén a legszorgalmasabb rejtvény-megfejtők jutalmazása. Mint külön kedvezmény ezentul is kéthetenként

színes műmelléklet

fogja a »Kis Lap«-ot kísérni. Az új kötet első számához pedig minden előfizető részére kedves meglepetésül külön ujévi ajándék lesz mellékelve.

Sorakozzanak tehát Forgó bácsi kis hivei, új társakkal szaporodva, teljes számban a »Kis Lap« zászlaja alá! Régieket, ujakat egyformán szívből köszönt

Forgó bácsi.

Kérjük a »Kis Lap« t. előfizetőit, szíveskedjenek megrendelésüket mielőbb be- küldeni, hogy a lap pontos szétküldése fenn ne akadjon.

A »Kis Lap« előfizetési ára:

Negyedévre	...	1	frt
Félévre	...	2	„
Egész évre	...	4	„

Az előfizetések legcélszerűbben postai utalványon, a »Kis Lap« kiadó-hivatalához (Budapest, IV., Ferencziek tere 3. sz., Athenaeum-épület) intézendők.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Szerk. és kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület.
Nyomtatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.